

ПЕРШІ КРОКИ

Перше, що пам'ятаю, — море! Адже я з'явилася на світ 1993 року в Сімферополі. Мені три з чимось роки. Я стою на березі й дивлюся, як удалині пропливає корабель. Потім корабель зникає, а перед очима залишається щось величезне, яскраве, безмежне. Блакить, що зливається з небом, і жодних окреслених меж. І я думаю, що ж там, за горизонтом? Можливо, у всіх людях, які народилися біля моря, живуть пліч-о-пліч неприборкана стихія та вираженість і спокій. Так і в мені. Варто лише опанувати ці природні стихії, як вони стають твоїми помічниками в усіх починаннях і перемогах.

Кожна людина має своє місце сили. Моє — це Крим з його грайливим морем, могутніми горами, стрункими кипарисами, родючими виноградниками, запахом ялівцю і, звичайно ж, із сонцем. Моє місце сили заряджало позитивом із раннього дитинства. Мені завжди здавалося, що всі кримці — усміхнені, щасливі люди, бо живуть у райському куточку, де багато сонячних днів і завжди тепло. Принаймні такими мені запам'яталися жителі Криму. Напевно, місце, де ми з'являємося на світ, теж визначає нашу долю, як і оточення.

Головними людьми для дитини є батьки, які подарували життя та його перші дорогоцінні уроки. Для мене батьки були й залишаються вчителями та янголами-охоронцями. Моя мама — Різатдінова Оксана Валеріївна — майстер спорту з художньої гімнастики, Заслужений тренер України, старший тренер з художньої гімнастики Автономної Республіки Крим. Батько — Різатдінов Сергій Наїльович — кандидат у майстри спорту з плавання, капітан далекого плавання. Якби мама не була тренеркою з гімнастики, моя доля склалася б інакше, хоча зараз це важко уявити.

У спортивному процесі я перебувала ще в утробі матері, і це не могло не вплинути на мене. Мама вирішила не йти в декретну відпустку та навіть на останньому місяці вагітності продовжувала тренерську роботу. Тож мій внутрішньоутробний розвиток від першого до дев'ятого місяця відбувався в гімнастичній залі. У 1993 році мама готувала збірну команду Криму з художньої гімнастики до Спартакіади України в Запоріжжі. Завершивши підготовку, вона відправила учениць на змагання, а сама залишилася вдома, щоб не ризикувати й спокійно дочекатися пологів. За тиждень, 16 липня, народилася я. Напевно, вже гімнасткою!

Зараз у нашій родині з усмішкою згадують один випадок — мій перший бенефіс на підступах до гімнастики. У 1996 році мама з командою дівчаток і головною тренеркою Любов'ю Євсеївною Серебрянською поїхали на літні збори до спортивного табору до Миколаївки. Мені виповнилося три роки. Батько пішов у плавання, залишити дитину вдома було ні з ким, отже, мамі довелося взяти мене із собою. Тоді вона ще не знала, що на неї чекає. Щодня, тільки-но в дівчаток починалися тренування, миттєво нависала загроза їхнього зриву.

Сигналом до лиха ставала музика з магнітофона. Я миттєво зривалася з місця і як була у звичайному купальнику та пляжних капцях першою вибігала на дерев'яний поміст і починала кружляти. Якщо хтось намагався затримати або не пустити мене, починалася істерика. Я просто не могла всидіти й спокійно дивитися, як інші танцюють зі стрічками, стрибають із м'ячем. Мої «сольні виступи» в Миколаївці відбувалися день у день за незмінних аншлагів. На третій день Любов Євсеївна підійшла до мами й сказала: «Я, звичайно, ціную, що Різатдінова-молодша така фанатка гімнастики, але вона постійно займає поміст для тренувань, тож збір просто буде зірвано». Після чого вона чемно попросила відправити дитину додому.

Спекотного липневого дня мене в самих лише капцях і купальнику посадили в автівку та відвезли до Сімферополя. Дорогою я заливалася сльозами й репетувала від образу. Але спорт у мені було вже неможливо зупинити!

До моїх п'яти років ми жили в гуртожитку спортінтернату. Поки батьки збирали кошти на купівлю власної квартири, Любов Серебрянська, яка на той час працювала старшою тренеркою з художньої гімнастики

збірної команди Криму, надала нашій родині таку можливість. Гуртожиток розміщувався в одній будівлі із сімферопольською гімнастичною залом, тому я майже жила там змалку. Варто було лише спуститися сходами, як я потрапляла в незвичайний світ гармонії, музики, танців. І якими ж чарами все це здавалося мені, маленькій дівчинці!

Коли мені виповнилося чотири роки, мама вперше спробувала відвести мене на гімнастику. Відверто кажучи, мене це не дуже потішило, адже в залі тренери одразу узялися мене розтягувати. Від природи мені бракує гнучкості, тому всі ці дивні маніпуляції мені не сподобалися. Є діти з унікальними вродженими фізичними даними, вони можуть сісти на шпагат із першого разу. На жаль, я не мала таких здібностей.

Мама, помітивши, що я не в захваті від першого заняття, не вмовляла залишитись. І про гімнастику ми забули на цілий рік...

Зізнаюся, що від народження я маю кривуваті ноги. Мама згадувала таку історію. Якось вона їхала зі мною, ще дуже маленькою, у маршрутці. Поряд стояли жінки, які скося дивилися на мене і зі співчуттям перешіптувалися: «Яка красива дівчинка — і, треба ж, так не пощастило з ніжками». У мене дійсно була така проблема, проте її розв'язанням займалися. Батьки щодня вилили мене на лікувальний масаж і різноманітні процедури, аби виправити вроджений дефект. Поступово ніжки вирівнювалися, але до досконалості було ще далеко. І з такими ногами зважитися обрати гімнастику, де все у фігурі має бути гармонійно до міліметра, — це вже виклик!

У п'ять років я попросила маму знову відвести мене на тренування до дівчаток. Так і розпочалася моя спортивна кар'єра. Проте зоряного майбутнього мені ніхто не обіцяв. Навпаки — адже гімнастика потребувала досконалих фізичних параметрів. Тоді я ще не знала, що це може стати серйозною перешкодою на шляху до успіху. На той час мене такі речі зовсім не бентежили, було просто цікаво ходити на тренування з іншими дітьми. Привілей дитинства — бачити світ гармонійним.

На одне із сімейних свят мама подарувала мені перші тренувальні купальники — рожевий із чорною оторочкою і чорний із рожевою, які вона привезла з чемпіонату світу в Японії. Вони були неймовірно красивими й так мені подобалися, що я носила їх і в залі, і вдома.

Спочатку я навіть не усвідомлювала, що художня гімнастика — це спорт. Я обожнювала танцювати й могла займатися цим годинами. У нас був магнітофон, з якого повсякчас лунала музика, і я рухалася під неї в різних купальниках. Я насправді кайфувала! А оскільки гімнастика безпосередньо пов'язана з танцями, балетом і до того ж на тренуваннях можна стрибати з різними предметами, мене ще більше привабив цей вид спорту.

Близькі люди всіляко заохочували мій дитячий інтерес. Дядько з дерев'яного ящика для овочів вистругав паличку, а тітка прив'язала до неї звичайну атласну стрічку від банта. Це була моя перша гімнастична стрічка. М'яч і булави мені подарувала Любов Євсейвна Серебрянська. Вони стали моїми першими гімнастичними знаряддями. Я полюбляла бігати з ними по квартирі, уявляючи себе дорослою гімнасткою.